

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **B. J.**, zast. Sdružením pro integraci a migraci, o.p.s., se sídlem Havlíčkovo náměstí 2, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2023, č. j. OAM-1027/LE-LE05-NV-2023, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023, č. j. 58 A 3/2023-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 8. 2023, č. j. OAM-1027/LE-LE05-NV-2023, nepovolil žalobci podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), vstup na území České republiky, neboť by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek a bezpečnost státu, a podle odstavce čtvrtého téhož ustanovení stanovil dobu, na níž nepovolil žalobci vstup na území, do 23. 1. 2024.

[2] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 8. 2023, č. j. 58 A 3/2023-37, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku mimo jiné citoval judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SD EU“) k výkladu pojmů „národní bezpečnost“ a „veřejný pořádek“ ve vztahu k zajištění žadatele o azyl, resp. nepovolení vstupu na území. Poukázal rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti (včetně veřejného pořádku) nebyl fakt samotného nelegálního vstupu či pobytu na území České republiky. Ani ve spojení s předložením padělaného dokladu pak nelegální vstup na území neodůvodňoval závěr o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek, aniž by k uvedenému jednání žadatele o mezinárodní ochranu přistoupily další skutečnosti. Takovým jednáním podle krajského soudu mohlo být např. dřívější protiprávní jednání v členských zemích Evropské unie (dále jen „EU“), trestná činnost, zjevná a prokázaná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, nerespektování dříve uloženého zákazu vstupu na území či rozhodnutí o vyhoštění, případně vedení cizince jako nežádoucí osoby v Schengenském informačním systému apod. V posuzovaném případě žalovaný jako důvody

vyvolávající důvodné obavy z narušení veřejného pořádku kromě nelegálního vstupu a užití padělaného dokladu dále uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu byla žalobcem podána zjevně účelově a že projevil vůli pokračovat za bratrem dále do Francie. Krajský soud se tedy dále zabýval skutečností, zdali měl žalobce vůbec možnost požádat o mezinárodní ochranu na letišti dříve, tj. zdali se přihlásil bez prodlení. Zdůraznil, že v případě důvodnosti obav cizince by měl o mezinárodní ochranu požádat jako jeden z prvních kroků po vstupu na území první bezpečné země. Doplnil však, že fakticky vždy vznikne určitá časová prodleva, zvláště musí-li se cizinec zorientovat v prostoru mezinárodního letiště. Za běžný krajský soud označil postup, kdy cizinec nejprve prošel prostorem hraniční kontroly a až následně činil kroky k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobci nebylo možné ani přičítat k tíži, pokud o mezinárodní ochranu nepožádal hned při předložení dokladů ke kontrole. V posuzovaném případě totiž žádost o mezinárodní ochranu podal hodinu a půl poté, co (neúspěšně) absolvoval hraniční kontrolu. Krajský soud proto vyloučil, že by podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem bylo zjevně účelové, resp. žalovaný nevysvětlil, proč nemohl žalobce podat žádost později.

[3]Podle krajského soudu ani tvrzení žalobce ze dne 1. 8. 2023 jednoznačně nesvědčila o skutečnosti, že by ihned po vstupu na území realizoval svůj plán pokračovat v cestě do Francie. Z předmětného vyjádření totiž nebylo zřejmé, zda okamžik, kdy se žalobce „dostane ven“, považoval okamžik umožnění vstupu na území, okamžik rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu či okamžik, kdy se dostane pryč z České republiky. Žalobce ostatně v žalobě uvedl, že měl zájem vyčkat rozhodnutí o mezinárodní ochraně v České republice. Ani závěr žalovaného, že měl žalobce v úmyslu vstoupit nelegálně na území dalšího členského státu EU, tak podle krajského soudu neobstál.

[4]Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností. V ní namítl, že ze skutkových okolností případu a vlastních tvrzení žalobce je zřejmé, že měl v úmyslu po vstupu na území České republiky pokračovat v protiprávním jednání, tj. v nelegální cestě do Francie. Podání žádosti o mezinárodní ochranu se tak jevilo jako účelové, přičemž žalobce se chtěl pouze domoci vstupu na území České republiky. Krajský soud jednotlivé závěry stěžovatele zkoumal odděleně, pozměňoval výpověď žalobce a dospěl k dílčím nesprávným závěrům. V odstavci 35 napadeného rozsudku totiž za žalobce domýšlel další varianty jeho tvrzení „až se odsud dostanu“. Stěžovatel zdůraznil, že žalobce do země přicestoval nelegálně a zcela zjevně vyjádřil svůj záměr pokračovat v protiprávním jednání a vstoupit na území Francie. Z jednání žalobce bylo navíc zřejmé, že neměl zájem na výsledku řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž chtěl pouze účelově využít výhod z jejího podání. Stěžovatel dále odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Azs 129/2023-30, jenž se týkal obdobné skutkové situace. Uzavřel, že dodržel všechny procesní postupy, úplně a řádně zjistil skutkový stav věci a správně rozhodl, přičemž své závěry přesvědčivě odůvodnil. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5]Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že závěr stěžovatele, podle něhož žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, nemá oporu v obsahu spisu a nebyl řádně odůvodněn. Neexistoval tak ani důvod pro vydání rozhodnutí stěžovatele. Dále konstatoval, že usnesení čtvrtého senátu, na které odkázal stěžovatel, se týkalo nepovolení vstupu na území na základě § 73 odst. 3 písm. a) a b) zákona o azylu, jež se vztahují k neznámé

pokračování

totožnosti cizince. V posuzovaném případě však měl stěžovatel řádně uvést, na základě jakých důvodů představuje žalobce nebezpečí pro veřejný pořádek.

[6]Dále se žalobce vymezil proti postupu správních orgánů, podle nichž každý žadatel o mezinárodní ochranu s padělaným vízem podal žádost pouze účelově, neboť stěžovatel dosud neprovedl ani pohovor k jeho žádosti. Skutečnost, že žalobce přicestoval s padělaným vízem a že vyjádřil záměr pokračovat v cestě do Francie, nedosahovala sama o sobě intenzity nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce se vymezil rovněž proti výkladu § 73 odst. 3 zákona o azylu uvedenému ve stěžovatelem citovaném usnesení čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu. Zdůraznil, že je nutno striktně rozlišovat důvody pro nepovolení vstupu na území od podmínek pro vydání tohoto rozhodnutí.

[7]K okolnostem nelegálního vstupu žalobce na území České republiky žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Zdůraznil, že vstup na území členského státu EU s padělaným dokladem nepředstavuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení pro veřejný pořádek. Stěžovatel přitom ve svém rozhodnutí nijak nevysvětlil, proč žalobce konkrétně představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti doplnil, že překročení státních hranic České republiky s platným cestovním dokladem není protiprávním činem. Toto jednání by mohlo být problematické pouze pro sousední členské státy EU, které by však měly možnost žalobce přesunout zpět do České republiky. Ani uvedenou skutečností tak stěžovatel neprokázal, že by opuštěním území České republiky narušil její veřejný pořádek. S ohledem na uvedené bylo zajištění žalobce nepřiměřené. V této souvislosti žalobce poukázal rovněž na neutěšené prostředí přijímacího střediska na Letišti Václava Havla s negativními dopady na psychické zdraví žadatelů o mezinárodní ochranu.

[8]Žalobce se vymezil rovněž proti závěru stěžovatele, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla pouze účelová. Odkázal nejprve na čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (publ. pod č. 208/1993 Sb.) a judikaturu Nejvyššího správního soudu. Zdůraznil, že ze země původu prchal z důvodu pronásledování sinhálskými paramilitárními složkami podporovanými šrilanskou vládou. Jeho potíže byly v protokolu ze dne 1. 8. 2023 shrnuty pouze obecně tak, že měl problémy s armádou. Další pohovor původně plánovaný na 9:30 hod. téhož dne byl však bez bližšího odůvodnění stěžovatelem odložen. Hlavními důvody žalobcova vstupu na území schengenského prostoru přitom bylo právě jeho pronásledování v zemi původu. Záměr setkat se s bratrem na uvedeném ničem nemění. K otázce nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek nejprve žalobce odkázal na judikaturu SD EU a konstatoval, že stěžovatel v jeho rozhodnutí uvedl pouze stručné šablonovité odůvodnění. Zdůraznil, že v kontextu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu bylo povinností stěžovatele respektovat spravedlivou rovnováhu mezi jeho právem na svobodu na jedné straně a požadavky souvisejícími s ochranou národní bezpečnosti a veřejného pořádku na straně druhé. Stěžovatel však neprokázal, že by individuální chování žalobce představovalo skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Přicestování s padělaným vízem však podle judikatury SD EU zmíněné závažnosti nedosahuje.

[9]Žalobce uzavřel, že stěžovatel nezjistil dostatečně skutkový stav věci, ani v řízení nepřihlédl ke všemu, co vyšlo najevo. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná jeho zaměstnanec, který splňuje podmínku příslušného právního vzdělání (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitěho právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27).

[12] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení ve věci sp. zn. 1 Azs 13/2006. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[13] Podle stěžovatele je jeho kasační stížnost přijatelná, jelikož se týká otázek, které doposud nebyly plně řešeny judikaturou správních soudů. V posuzované věci však Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele přijatelnou neshledal. Stěžovatel totiž dále neuvedl, o jaké otázky se jedná. Ve zbytku své kasační argumentace pouze zpochybňuje, jakým způsobem krajský soud hodnotil skutkové okolnosti konkrétního případu. Žádné otázky, které nebyly podle názoru stěžovatele plně řešeny v judikatuře správních soudů, však nejsou obsahem kasační stížnosti. Byť by Nejvyšší správní soud vyšel ze skutečnosti, že stěžovatel ve své podstatě namítá, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, žádného takového pochybení se však krajský soud nedopustil.

[14] Stěžovatel konkrétně namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku účelovosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. S tím však Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Krajský soud rozsáhle a přesvědčivě vysvětlil, proč skutečnosti vyplývající ze správního spisu

pokračování

a uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí nedostačují k učinění závěru o účelovosti žalobcovy žádosti. Nejprve totiž s odkazy na přílehavou judikaturu SD EU a správních soudů vyložil pojmy „národní bezpečnost“ a „veřejný pořádek“, které posoudil ve vztahu k nelegálnímu vstupu žalobce na území České republiky s padělaným francouzským vízem. V odstavcích 28 a 29 odůvodnění napadeného rozsudku dospěl ke správnému závěru, že samotný nelegální vstup či pobyt cizince na území neodůvodňuje vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území. Svou argumentaci krajský soud opřel o přílehavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména o rozsudky ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013-73, a ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020-30, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS (viz také rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016-31).

[15] V této souvislosti krajský soud řádně vyhodnotil rovněž otázku, zdali žalobce o mezinárodní ochranu požádal až poté, co mu byl odepřen vstup na území České republiky, resp. jestli bylo nutno jeho žádost považovat za účelovou. V odstavcích 31 až 34 odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud přesvědčivě vysvětlil, z jakých důvodů bylo možné podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu považovat za včasnou, tj. bez důvodného otálení či prodlení. Rovněž v této části odůvodnění napadeného rozsudku odkázal na přílehavou judikaturu. Nejvyšší správní soud závěrům krajského soudu nemá čeho vytknout.

[16] Stěžovatel ostatně na argumentaci krajského soudu a jím citovanou judikaturu v zásadě nijak konkrétně nereaguje a pouze opakuje vlastní závěry obsažené v jeho zrušeném rozhodnutí, tedy že žalobce na území České republiky přicestoval nelegálně a jasně vyjádřil úmysl v protiprávním jednání pokračovat. Své přesvědčení o správnosti závěru o účelovosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu i nadále dovozuje z žalobcova vyjádření, že zamýšlel cestovat do Francie za svým bratrem, který mu s cestou pomáhal a zařídil mu rovněž (padělané) francouzské vízum. Krajský soud však stěžovateli již vysvětlil, že letmou žalobcovu zmínku o pomoci bratra s cestou do Francie a přání žalobce za ním eventuálně do Francie pokračovat nelze vykládat jako jednoznačný záměr nerespektovat pravidla společného azylového systému a ohrožovat cestou do Francie veřejný pořádek. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem nepovažuje dané vyjádření žalobce, nadto uvedené v rámci popisu průběhu cesty ze země původu do České republiky, za dostatečné k učinění jednoznačného závěru o zřejmém úmyslu žalobce porušovat veřejný pořádek a v rozporu se zákonem pokračovat v cestě do Francie.

[17] Pokud stěžovatel namítl, že krajský soud posuzoval jeho závěry odděleně a pozměňoval výpověď žalobce, případně vytvářel různé varianty výkladu tvrzení žalobce „*až se odsud dostanu*“, tak Nejvyšší správní soud uvádí, že krajskému soudu nelze vytýkat, pokud se podrobně zabýval všemi skutkovými okolnostmi případu a jednotlivými vyjádřeními žalobce. Uvedené platí tím spíš, pokud stěžovatel při rozhodování v posuzovaném případě sám vycházel pouze ze stručného shrnutí tvrzení žalobce v protokolu k jeho žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 1. 8. 2023. Jinak řečeno, krajský soud postupoval správně, pokud z pouhého slovního spojení „*až se dostanu odsud ven, tak pojedu za bratrem do Francie*“, automaticky nedovodil zjevný nezáměr žalobce o výsledek řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu či záměr pokračovat na území dalších členských států EU hned po jeho vpuštění na území České republiky. Ačkoli si je Nejvyšší správní soud vědom krátké lhůty pro vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území, v níž je obtížné podrobně zjistit

skutkový stav věci, bylo úkolem právě stěžovatele řádně vyhodnotit kusá tvrzení žalobce, a to s ohledem na skutkové okolnosti případu. V této souvislosti připomíná své závěry uvedené již v rozsudku ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013-73, podle nichž platí, že „i když se v případě odeprání vstupu na území nejedná o zajištění v nejužším slova smyslu, je při výkladu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu třeba zohlednit, že není-li žadatel o mezinárodní ochranu vstup na území povolen, je tento (s výjimkou možnosti vycestování do třetí země) nucen setrvat po dobu azylového řízení v přijímacím středisku, čímž fakticky dochází k omezení jeho svobody pohybu (viz obdobně důvodová zpráva k zákonu o azylu).“

[18] Namítá-li stěžovatel, že krajský soud jeho rozhodnutí zrušil bez opory ve faktické výpovědi žalobce, Nejvyšší správní soud uvádí, že to bylo právě stěžovatelovo rozhodnutí, které takovou oporu postrádalo, a proto krajský soud přistoupil k jeho zrušení. Na uvedeném nic nemění ani stěžovatelovo tvrzení, že žalobce následně opustil pobytové středisko, neboť poukázáním na žalobcovo jednání po vydání žalobou napadeného rozhodnutí není možné zhojit jeho vady spočívající především v nedostatečném odůvodnění (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

[19] Odkazuje-li stěžovatel na podporu své argumentace na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Azs 129/2023-30, Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutkový stav, na jehož základě rozhodoval soud v citovaném usnesení, není zcela totožný, jak tvrdí stěžovatel, nýbrž odlišný. Citované usnesení se zabývalo možností použít zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, přičemž žadatelka o mezinárodní ochranu v daném případě přicestovala do České republiky na základě padělaného dokladu totožnosti a její totožnost nebyla zjištěna, vstup jí proto nebyl povolen podle § 73 odst. 3 písm. a) a b) zákona o azylu. Za mylný proto Nejvyšší správní soud považuje stěžovatelův argument, že jednání cizinky, které bylo odlišné od jednání žalobce v nynější věci a které v citovaném usnesení vedlo k neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu, by mělo v nynější věci vést analogicky také k nepovolení vstupu na území žalobci podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti naopak odkazuje na své přílehlavější recentní usnesení ze dne 19. 10. 2023, č. j. 9 Azs 221/2023-24, které se týká cizince, jemuž nebyl povolen vstup na území České republiky za obdobných skutkových okolností jako v nyní posuzovaném případě. Od jeho závěrů pak neměl Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit ani v nyní posuzované věci.

[20] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Jeho rozsudek byl založen na dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a byl zároveň přesvědčivě odůvodněn. Nejvyšší správní soud proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalobce žádné náklady nevynaložil, neboť je zastoupený právníkem osobou podle § 35 odst. 5 s. ř. s., přičemž podle § 35 odst. 2 s. ř. s. má právo na odměnu za zastupování účastníka v řízení před správním soudem pouze advokát, notář, daňový poradce či patentový zástupce (viz rozsudek

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014-60). Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu